

Sygn. akt II Kz 102/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Prezes SO Robert Pelewicz (spraw.)

Sędziowie: Sędzia SO Józef Dyl

Sędzia SO Zdzisław Błasiak

Protokolant: sekr. sąd. Renata Rękas

przy udziale prokuratora z Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu Roberta Kiliańskiego

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 28 czerwca 2013r.

sprawy **K. G.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 266 § 1 kk

w przedmiocie zażalenia oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego na postanowienie Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 09.05.2013r. w sprawie II K 82/13 o umorzeniu postępowania karnego w stosunku do oskarżonego K. G.

na podstawie art. 437 § 2 kpk

p o s t a n o w i ł :

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę oskarżonego K. G. przekazać Sądowi Rejonowemu w Mielcu celem dalszego prowadzenia.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9.05.2013r., wydanym w sprawie II K 82/13, Sąd Rejonowy w Mielcu:

I. **umorzył** postępowanie karne przeciwko K. G. oskarżonemu

o to, że w bliżej nieustalonej dacie, w okresie pomiędzy styczniem 2011r., a 7 marca 2011r.

w M., woj. (...), umyślnie ujawnił tajemnicę przedsiębiorstwa Zakłady (...) SA z siedzibą w M., z którą zapoznał się w związku

z zatrudnieniem na stanowisku regionalnego kierownika sprzedaży Zakładów (...) SA z siedzibą w M. poprzez

przesłanie drogą e-mailową pracownikom (...) SA z siedzibą w W. oraz (...) SA z siedzibą

w T. informacji handlowych w postaci danych dotyczących kontrahentów Zakładów (...) SA z siedzibą w M. oraz

danych dotyczących kosztów wytworzenia i sprzedaży produktów Zakładów (...) SA z siedzibą

w M. stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa Zakłady (...) SA

z siedzibą w M., tj. o przestępstwo z art. 266 § 1 kk - wobec braku znamion czynu zabronionego,

II. na podstawie art. 632 pkt 1 kpk kosztami postępowania **obciążył** oskarżyciela posiłkowego.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżając je w całości na niekorzyść K. G. i orzeczeniu temu zarzucił:

- 1) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 266 § 1 kk poprzez błędną wykładnię polegającą na nieprawidłowym przyjęciu, że ujawniona lista sieci aptek - ich danych oraz informacji dotyczących ich działalności, o których dowiedział się oskarżony świadcząc prace na rzecz pokrzywdzonego nie stanowi realizacji znamion w/w wymienionego występku,
- 2) naruszenie przepisów prawa procesowego, mającego wpływ na wynik sprawy tj. art. 17 § 1 pkt 2 kpk poprzez błędne jego zastosowanie i umorzenie postępowania karnego, w sytuacji gdy czyn K. G. opisany w subsydiarnym akcie oskarżenia, wbrew twierdzeniom Sądu I instancji zawiera znamiona przestępstwa określonego w art. 266 § 1 kk,
- 3) naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na wynik sprawy tj. art. 7 kpk poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu polegające na oparciu rozstrzygnięcia na sprzecznych ustaleniach stanu faktycznego oraz na braku wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego,
- 4) naruszenie przepisów prawa ustrojowego tj. art. 10 ust. 1 Konstytucji RP poprzez niezastosowanie polegające na badaniu zgodności zachowania oskarżonego ze znamionami czynu zabronionego z art. 266 § 1 kk, których nie określił ustawodawca.

Mając na uwadze powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem dalszego prowadzenia.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

Zażalenie pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego zasługuje na uwzględnienie w zakresie w jakim wnosi on o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Mielcu celem dalszego prowadzenia, jednakże z innych przyczyn niż te wskazane w złożonym środku odwoławczym.

W tym miejscu należy podkreślić, że sąd może umorzyć postępowanie na posiedzeniu w trybie art. 339 § 3 pkt 1 kpk podczas wstępnej kontroli aktu oskarżenia, a więc uznać, że zaistniała sytuacja objęta jest normą art. 17 § 1 pkt 2 kpk tylko wówczas, jeżeli z samej treści zgromadzonych dowodów, opisu czynu i okoliczności faktycznych przytoczonych w uzasadnieniu subsydiarnego aktu oskarżenia jednoznacznie wynika brak znamion czynu zabronionego. Innymi słowy, przyjęcie występowania przesłanki umorzenia postępowania na posiedzeniu nie może być następstwem oceny dowodów w aspekcie ich wiarygodności (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12.07.2006r., II AKz 439/06, LEX nr 196086; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3.06.2003r. IV KK 132/03, OSNwSK 2003/1/221; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13.09.2005r., V KK 143/05, OSNwSK 2005/1/1650; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3.01.2006 r., III KK 96/05, LEX nr 172192).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy nie budzi wątpliwości, że Sąd I instancji uzasadniając zaskarżone postanowienie odniósł się do prawnej oceny czynu zarzucanego oskarżonemu, co jest związane z przyjętą przesłanką art. 17 § 1 pkt 2 kpk. Sąd Rejonowy w Mielcu dokonał także szczegółowej analizy znamion przestępstwa stypizowanego w art. 266 § 1 kk, a dotyczącego ujawnienia informacji w związku z wykonywaną funkcją, zwracając uwagę na stronę przedmiotową i podmiotową zarzucanego K. G. czynu. Jednakże budując w zawisłej przed nim sprawie stan faktyczny dokonał on również oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w postaci zeznań w/w wymienionego jak i przesłuchiwanego świadków, w toku toczącego się wcześniej postępowania przygotowawczego o sygnaturach 2 Ds. 394/11/D i 2 Ds. 1232/12/D.

Wskazuje na to treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia z dnia 9.05.2013r.

w sprawie II K 82/13, z którego wynika, że Sąd Rejonowy w Mielcu dał wiarę w całości zeznaniom świadków K. G., K. B., D. G. oraz S. K., podkreślając, że osoby te podały, iż baza danych którą K. G. posiadał należała do niego w związku z prowadzoną wcześniej pracą zawodową, którą wgrał następnie do otrzymanego od (...) S.A. służbowego laptopa, oraz w zakresie przesłania D. G. tabeli wykonanej przez siebie w programie exell do wyliczania cen produktu o nazwie A., który nie jest produkowany przez Zakłady (...) S.A. Natomiast zeznaniom świadków w osobach J. K. i P. K. Sąd I instancji odmówił wiary w przedmiocie w jakim w/wskazani świadkowie zeznali, że tabela zawierająca listy sieci aptecznych została sporządzona przez pracowników (...) S.A. oraz, że oskarżony przesyłał za pomocą adresu swojej służbowej poczty elektronicznej informację stanowiącą tajemnicę przedsiębiorstwa.

Reasumując powyższe należy z całą stanowczością podkreślić, że w zaskarżonym postanowieniu Sąd Rejonowy w Mielcu nie poprzestał na odwołaniu się do zebranych dowodów ale wniknął w ich merytoryczną treść i dokonał oceny zebranego materiału dowodowego, co legło u podstaw jego rozstrzygnięcia, w którym uznał, że brak jest w zarzuconym oskarżonemu działaniu znamion czynu zabronionego określonego w art. 266 § 1 kk. Dlatego też należy przyjąć, że orzeczenie Sądu I instancji zostało wydane z rażącym naruszeniem art. 339 § 3 pkt 2 kpk. Powyższe stanowisko znajduje także swoje uzasadnienie w nadal aktualnym poglądzie wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z 18.12.1975r. w sprawie Rw 680/75, (OSNKW 1976 nr 4-5), gdzie stwierdzono, że niedopuszczalna jest ocena dowodu przed jego przeprowadzeniem, a wartościowanie jego wiarygodności może być zawarte jedynie w orzeczeniu rozstrzygającym problem winy i kary, a więc w wyroku.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu uznał, że zażalenie wniesione przez pełnomocnika oskarżyciela substydiarnego jest zasadne w zakresie w jakim wnosi on o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego w Mielcu i przekazanie sprawy K. G. do dalszego prowadzenia w/wskazanemu Sądowi.

Znalazło to swój wyraz w treści niniejszego postanowienia.